

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 17 czerwca 2013 r.

Poz. 4021

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.317.2013.19 **WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO**

z dnia 5 maja 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j.Dz.U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

orzeka

nieważność uchwały Nr XXVIII/288/2013 Rady Miasta i Gminy w Margoninie z dnia 25 kwietnia 2013r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Margonin oraz wsi Kłotyldzin, w rejonie stadionu sportowego, ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałę Nr XXVIII/288/2013 Rady Miasta i Gminy w Margoninie z dnia 25 kwietnia 2013r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Margonin oraz wsi Kłotyldzin, doręczono Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 6 maja 2013 r.

Jako podstawę prawną uchwały powołano art.18 ust.2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j.Dz.U. z 2001r. Nr 142 poz. 1591 ze. zm.) oraz art. 20 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.Dz.U. z 2012r. poz.647 ze zm.)

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Ze względu na fakt, że przedmiotowy plan został wywołany uchwałą Rady Miasta i Gminy Margonin Nr VIII/64/2011 z dnia 26 maja 2011 r., to zastosowanie do niego mają przepisy wprowadzone ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010 r. Nr 130, poz. 871), które weszły w życie z dniem 21 października 2010 r.

Organ nadzoru stwierdza naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, w zakresie braku jednoznacznego ustalenia przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem „KDW/US2”, na którym w § 5 pkt 4 lit. d i § 7 ust. 5 pkt 4 uchwały, dopuszczono realizację całkowicie sprzecznych, wykluczających się funkcji tj. drogi wewnętrznej i usług sportu i rekreacji oraz w zakresie braku jednoznacznego ustalenia zasad zagospodarowania terenów oznaczonych symbolami „US2/US3” oraz „US1/US2”.

Akt prawa miejscowego, jakim jest plan miejscowy, musi spełniać szereg ustawowych wymogów. Zawarte w nim normy, poprzez swoją budowę, winny zapewnić jednoznaczność w ich odbiorze przez wszystkich adresatów jego zapisów, jak również gwarantować wysoki stopień przewidywalności skutków realizacji tych zapisów. W omawianym przypadku za przeznaczenie

podstawowe terenu uznano dwa zupełnie odmienne sposoby użytkowania gruntu. Biorąc pod uwagę fakt, iż jeden z nich dopuszcza realizację drogi natomiast drugi umożliwia budowę innych obiektów budowlanych, w tym w szczególności budynków należy uznać, że na obecnym etapie niemożliwe jest

jednoznaczne przewidzenie skutków realizacji ustaleń planu dla terenu oznaczonego symbolem „KDW/US2”.

Zgodnie z § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., Nr 164, poz. 1587) w zależności od specyfiki i zakresu ustaleń dotyczących przeznaczenia terenów oraz granic i linii regulacyjnych, dopuszcza się stosowanie na projekcie rysunku planu miejscowego uzupełniających i mieszanych oznaczeń barwnych i jednobarwnych oraz literowych i cyfrowych. Dopuszczalne jest zatem rozszerzenie podstawowych barwnych oznaczeń graficznych i literowych dotyczących przeznaczenia terenów, zawartych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, a nawet ich połączenie w granicach jednego terenu, jednak tylko i wyłącznie w przypadku gdy z przepisów planu można jednoznacznie odczytać przeznaczenie terenu, a określone na danym terenie funkcje nie stanowią funkcji rozłącznych czy sprzecznych. Nie znajduje to jednak zastosowania w przypadku tak różnych funkcji jak przeznaczenie komunikacyjne i usługowe.

Uznając tereny oznaczone symbolami „US2/US3” oraz „US1/US2” za tereny usług sportu i rekreacji – z uwagi na ich oznaczenie US - można odnieść do nich jedynie ogólne ustalenia zawarte w § 7 ust. 1 uchwały. Jednakowoż zasady zabudowy i zagospodarowania terenu powinny wynikać jednoznacznie z treści uchwały, w sposób nie budzący wątpliwości co do ich interpretacji, a nie pozostawać w sferze domniemania. W przedmiotowym planie terenom tym nadano osobne symbole oraz wydzielono je liniami rozgraniczającymi od innych jednostek funkcjonalnych nie zamieszczając zarazem objaśnienia do tego oznaczenia na rysunku planu. Brak jednoznacznych ustaleń dla tych terenów w treści uchwały uniemożliwia jednoznaczne ustalenie sposobu ich zagospodarowania. Z treści planu nie wynika również jakie wskaźniki i parametry zabudowy przyjęto dla tych terenów.

Wyznaczenie na rysunku planu stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały, terenów oznaczonych symbolami „US1/US2” i „US2/US3” i pominięcie w objaśnieniach do rysunku oraz w treści uchwały odniesienia do tych terenów stanowi zarazem naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym na rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z jego tekstem.

Wątpliwości interpretacyjne budzi również wprowadzony w § 7 ust. 1 pkt 3 lit. c tiret czwarty uchwały, dla terenów usług sportu i rekreacji, oznaczonych symbolem „US3”, nakaz nawiązania formą architektoniczną budynków gospodarczo – garażowych do budynku mieszkalnego w kontekście dopuszczenia na tym terenie wyłącznie realizacji zabudowy rekreacyjnej.

Wymienione wyżej wadliwe zapisy uchwały w sposób istotny naruszają przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz przepisy wykonawcze do niej.

Jednocześnie zakres naruszeń prawa skutkuje koniecznością orzeczenia nieważności całości przedmiotowej uchwały. Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone z powodu naruszenia prawa do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego w terminie 30 dni od jego doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek